ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **nezl. G. H. P.,** zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 9. 2017, č. j. 22 A 88/2017 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce podal dne 16. 2. 2016 prostřednictvím své zákonné zástupkyně žádost o udělení povolení k trvalému pobytu na území ČR. Žalovaný o žádosti nerozhodl do 180 dní ode dne jejího podání, jak požadoval § 169 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Na základě žalobcovy žádosti Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jako nadřízený správní orgán opatřením proti nečinnosti vydaným dne 9. 11. 2016, č. j. MV-138405-2/SO-2016, žalovanému přikázala, aby do 180 dnů ode dne doručení tohoto opatření vydal v žalobcově věci rozhodnutí. Tato lhůta rovněž marně uplynula, aniž by bylo o žalobcově žádosti rozhodnuto.

[3] Usnesením ze dne 11. 6. 2017 žalovaný vyzval žalobce k odstranění vad žádosti a dne 2. 8. 2017 vydal pod č. j. OAM-7167-24/TP-2017 předkládací zprávu k vydání povolení k trvalému pobytu, v níž je mimo jiné uveden návrh vyřízení žádosti s tím, že pokud v době do vydání rozhodnutí nevyjdou najevo nové skutečnosti, které by byly důvodem pro zamítnutí žádosti nebo zastavení řízení, a bude-li zaplacen konzulární poplatek za přijetí žádosti, navrhuje se vydat povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

II.

[4] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) domáhal soudní ochrany před nečinností žalovaného.

[5] Krajský soud stanovil v rozsudku ze dne 14. 9. 2017 žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. V napadeném rozsudku krajský soud zdůraznil, že i přes opatření proti nečinnosti žalovaný nevydal ke dni vydání rozsudku rozhodnutí o žalobcově žádosti, na čemž nic nemění předkládací zpráva, na kterou žalovaný poukazoval. Krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je předkládací zpráva mezikrokem a nelze ji pokládat za konečné rozhodnutí ve věci, neboť řízení o vydání povolení k trvalému pobytu musí skončit buď vydáním tohoto povolení, zamítnutím žádosti, či jeho zastavením.

III.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel poukázal na to, že nebyl v době vydání napadeného rozsudku nečinný, neboť usnesením ze dne 11. 6. 2017 žalobce vyzval k odstranění vad žádosti a dne 2. 8. 2017 vydal pod č. j. OAM-7167-24/TP-2017 předkládací zprávu k vydání povolení k trvalému pobytu. Zároveň již dne 29. 8. 2017 vydal Zastupitelskému úřadu ČR v Hanoji pokyn k vydání víza žalobci k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí povolení k trvalému pobytu, ten se ale zatím na pracoviště stěžovatele za účelem převzetí rozhodnutí nedostavil. Podle jeho názoru tedy byl okamžik vydání rozhodnutí závislý na žalobci, kdy se k žalovanému dostaví a převezme rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu.

[7] Stěžovatel tedy uzavřel, že nečinný nebyl. Jen fakt, že nevydal rozhodnutí v zákonné lhůtě, sám o sobě neznamená, že by došlo k nečinnosti. Stěžovatel poukázal na to, že žádost nesplňovala všechny požadavky, proto musel žalobce vyzývat k jejímu doplnění, a bylo tudíž žalobcovým pochybením, že o ní nemohlo být rozhodnuto dříve.

[8] Stěžovatel rovněž poukázal na příliš krátkou třicetidenní lhůtu stanovenou krajským soudem k vydání rozhodnutí, kterou pokládá za zjevně nepřiměřenou.

IV.

[9] Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

pokračování

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] V projednávané věci je sporné samotné věcné posouzení právní otázky krajským soudem, tj. posouzení nečinnosti stěžovatele v řízení o žalobcově žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Klíčovou otázkou je, zda stěžovatel vydal rozhodnutí o žádosti žalobce, a tedy ukončil svou nečinnost, před vydáním rozsudku krajského soudu.

[12] Mezi stranami je nesporné, že dne 16. 2. 2016 podal žalobce, resp. jeho zákonná zástupkyně, na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

[13] Žádostí ze dne 11. 10. 2016 žalobce požádal nadřízený orgán k přijetí opatření proti nečinnosti. Opatřením ze dne 9. 11. 2016, č. j. MV-138405-2/SO-2016, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žalovanému přikázala, aby do 180 dní ode dne doručení vydal v žalobcově věci rozhodnutí.

[14] Teprve dne 11. 6. 2017 ovšem žalovaný vydal pod č. j. OAM-07167-14/TP-2017 usnesení, kterým pouze vyzval žalobce k odstranění vad žádosti do 30 dnů od doručení tohoto usnesení. Současně téhož dne řízení o žádosti přerušil dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[15] Již dne 15. 5. 2017 ovšem podal žalobce žalobu na ochranu proti stěžovatelově nečinnosti. K výzvě krajského soudu žalovaný přípisem ze dne 7. 9. 2017 sdělil, že dne 2. 8. 2017 vydal pod č. j. OAM-7167-24/TP-2017 předkládací zprávu, tudíž podle něj došlo k vydání povolení k trvalému pobytu. V předkládací zprávě byl uveden seznam všech náležitostí doložených k žalobcově žádosti včetně sdělení, že ke dni zpracování této zprávy nebyl zjištěn zákonný důvod, proč by povolení k trvalému pobytu nemohlo být při splnění podmínek uvedených v návrhu vydáno. Součástí předkládací zprávy je i návrh vyřízení. V něm je uvedeno, že se navrhuje vydat povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, za podmínky, že žalobce zaplatí konzulární poplatek za podání žádosti podle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc, který nebyl při podání uhrazen; a v době do předání průkazu o povolení k pobytu nevyjdou najevo nové skutečnosti, které by byly důvodem pro zamítnutí žádosti nebo zastavení řízení.

[16] Teprve dne 1. 11. 2017 ovšem nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č. j. OAM-07167-25/TP-2017, kterým bylo žalobci vydáno povolení k trvalému pobytu.

[17] Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud postupoval za této situace správně, pokud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2017, č. j. 9 Azs 128/2017 - 32, který se týkal řízení o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a v němž zdejší soud uvedl: „*‚Mezikrok‘ spočívající ve vydání víza*

k pobytu nad 90 dní za účelem převzetí povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nelze považovat za konečné rozhodnutí ve věci, neboť udělením tohoto víza nelze ukončit řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Z výše uvedených důvodů nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že předkládací zprávu lze považovat za konečné rozhodnutí v dané věci. Ani pokyn žalovaného, tj. interní výzva adresovaná MZV, nelze považovat za rozhodnutí o žádosti žalobkyně. Pokyn nemůže být považován ani za jiný úkon k doručení rozhodnutí, neboť konečné rozhodnutí v dané věci nebylo vydáno, tudíž nemůže být ani doručováno." Přitom podmínky a průběh řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu jsou velmi podobné řízení o vydání povolení k trvalému pobytu. Závěry tohoto rozsudku lze proto vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

[18] Na závěru o nečinnosti stěžovatele nic nemění ani čtyři písemnosti, které stěžovatel zaslal Nejvyššímu správnímu soudu spolu s písemným doplněním kasační stížnosti. Prvním dokumentem je informace o opětovném vytištění pokynu k udělení dlouhodobého víza ze dne 3. 11. 2017. V dalším dokumentu ze dne 28. 8. 2017 zaslal stěžovatel Ministerstvu zahraničních věcí s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobcovu žádost o povolení k pobytu. Dalším dokumentem je pokyn ze dne 1. 8. 2017 k udělení víza za účelem převzetí povolení k trvalému pobytu dle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, zaslaný stěžovatelem Ministerstvu zahraničních věcí s přílohou obsahující výpis z vízového informačního systému obsahující informaci o udělení víza. Žádný z těchto dokumentů ani žádné stěžovatelovo tvrzení ale neprokazuje rozhodující skutečnost, tedy že samotné rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu bylo vydáno před vydáním napadeného rozsudku. Z důvodů podrobně rozebraných již ve výše citovaném rozsudku č. j. 9 Azs 128/2017 - 32 nelze přisvědčit stěžovatelově námitce, že předkládací zprávu lze považovat za konečné rozhodnutí v dané věci. Ani pokyn žalovaného, tj. interní výzvu adresovanou Ministerstvu zahraničních věcí, nelze považovat za rozhodnutí o žalobcově žádosti.

[19] Stěžovatel má sice pravdu, že je plně na vůli cizince, zda na území ČR přicestuje. Nelze však souhlasit s tím, že je rovněž plně na jeho vůli, kdy si převezme průkaz o povolení k pobytu. V zákoně o pobytu cizinců jsou stanoveny přesné lhůty, které musí cizinec dodržet, aby řízení o jeho žádosti nebylo zastaveno. Řízení tedy není závislé pouze na jednání samotného cizince, jak stěžovatel uváděl.

[20] Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se závěrem krajského soudu, který stěžovatele označil za nečinného a uložil mu povinnost do třiceti dnů od právní moci napadeného rozsudku vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti, což stěžovatel nakonec udělal a vydal rozhodnutí, které je od 1. 11. 2017 pravomocné.

[21] Ani stěžovatelově námitce o krátkosti soudem uložené lhůty nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Takto stanovená lhůta je běžná i podle ustálené judikatury (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41, publ. pod č. 2785/2013 Sb. NSS, ze dne 31. 8. 2017, č. j. 8 Azs 110/2017 - 31, či ze dne 20. 9. 2017, č. j. 9 Azs 184/2017 - 31). Nelze také přehlédnout, že mezi dnem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu a vydáním usnesení s výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 11. 6. 2017, č. j. OAM-07167-14/TP-2017, uplynulo již více než 480 dní, takže rozhodně nelze tvrdit, že by měl stěžovatel k vydání rozhodnutí nedostatek času a že by potřeboval

více, než krajským soudem poskytnutých třicet dní. Konečné rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu se stalo pravomocným 1. 11. 2017, tedy 624 dnů od podání žádosti. Tato doba více než třikrát přesáhla zákonem stanovenou lhůtu k vydání rozhodnutí, tedy 180 dnů podle § 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v tehdy účinném znění.

[22] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[23] Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., měl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak protože zůstal v řízení před Nejvyšším správním soudem nečinný, žádné náklady mu nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu